

TISZAVIDÉK

VEGYES TARTALMU HETILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 4 frt — kr. Negyedévre 1 frt — kr.
Fél évre 2 frt — kr. Egyes szám ára 8 kr.

Megjelen minden vasárnap reggel.

Hirletéseket a kiadóhivatal jutányos áron veszel.

Felelős szerkesztő és kiadó:

S Z I L B E R J Á N O S.

SZERKESZTŐSÉG:

Csongrád, Magtár-utca 41. szám, hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

KIADÓHIVATAL:

Csongrád, Magtár-utca 41. szám, hová az előfizetések, hirdetések intézendők.

Néhány szó a tiszai halászatról.

(K. F.) Füttyül a szél, rónán-hegyen kergeti a lehullott falevelet; nincs már virág, mező nem illatoz, bimbót nem képes hozni most a fa, nem döngicsélnék a munkás méhek s nincs az égnek madara. — Tél van. — Természetünk álomba szenderült: nagy műve kész, imhohol pihen, alussza sivár téli álmát. Borsószik az ember minden porcikája, ha a Tisza jéghideg vizére gondol. Bent jó most csak a derengő meleg szobában és én mégis a vizekről írok, habár a halászat ilyenkor nem a legkellemesebb foglalkozás.

Szeretem a szabad természetet magasztos egyszerűségében, szeretem a Tiszát, órák hosszáig el-elbolyongok hallgatagon is sokat beszélő kies partjain, rajongok a víz csendes állatvilágáért, a halakért. Ez adja kezembe a tollat.

E lap egyik számában foglalkoztam azzal, mint züllött el a tiszai halászat, mely tudvalevőleg 15—20 évvel ezelőtt ezer és ezer embernek képezte kereseti forrását. Elmondtam, hogy miként irtják ki a tiszából megengedett és tilalmas módon a halállományt.

Azóta megalakult a közép tiszai halászati társulat, melyre Danicska József kiváló halügyi kapacitás találóan azt jegyezte meg, hogy a halászati társulat nem a halászat terén grasszáló oktalan

gazdálkodás megszüntetésére és a hal tenyésztés föllendítésére alakult, a halászok megrendszabályozására. Meglátjuk, majd elválnak.

Négy pontban felsoroltam azon okokat, mik alatt a halászat tekintetében és számban igen rohamosan pusztul a hal el annyira, ha ezen abnormális állapot még egy néhány évtizedig így tart, a Tiszából fogott szebb halaknak csak hírét halljuk s egy-egy fogott példányt pénzért mutogatnak.

Elmondtam, hogy a víztulajdonosok a halásztérületeket méregdrágán adják bérbe s így a bérlők, nagy kezcével, horoggal halászó kis halászok, hogy a bérletbe bele ne bukjanak, kényszerítve vannak a halállomány folytonos zaklatására, üzésére. Megemlékeztem arról, hogy írás idején nincs ellenőrizve kellelőleg a halászati tilalom. Ezzel én nem a halászat szabad gyakorlásának megszorítását értettem, oh nem. Hiszen a hetvenes években nem volt korlátozva a halászat s mégis mily mennyiségű hal volt a Tiszában. Fölemlítettem, hogy az árfejesztő társulatok tulajdonát képező kubikgödrök és az ezek mellett fekvő fenekek képezik temetőjét a Közép-Tisza halállományának. Ezen gödrökből az emberek, majd az ottmaradt csukák és lakmározni odajáró madarak ezrei mint pusztítják ki a bennrekedt apró halakat.

S ha a gödrökből a víz idővel elpáro-

log, mily megmérhetlen számu hal vesz el. Csak pár hónappal ezelőtt tapasztaltam, hogy a Szegvár alatt elnyuló Sárréten, Szurtosban, Kerekfenekekben, Kistiszábant stb. mortuákban lapátszámra lehetett összehányini az ez idei ivásból származó apró halakat. És — s ez a legnagyobb baj, — ezen elpusztult halak 90 százaléka a Tisza legnemesebb hala: ponty volt.

(Megfigyeltem és kuriózum gyanánt itt zárjel között elmesélem, habár nem tartozik is cikkem keretébe, hogy a kárókatona, a katonai — mint nevük is mutatja — fegyelem alatt halászó gémfajú madarak — mily praktikus módon teszik tönkre a gödrök, fenekek és csekélyebb mortuák apró halait. 20—30 ilyen madár a vízben összevissza gázolva, lábaik rugásaival és szárnyaik folytonos csapkodásaival még jobban is fölzavarják az amugy is iszapos vizet. A halak, hogy a lélegzésnél a szíronnyájuk tele ne rakodjék iszappal, sárral, a vízszinre jönnek és szájaikat egészen a víz színig fölfelé tartják. És ekkor, míg 2—3 kárókatona a vizet zavarja tovább, a többiek hirtelen sorakoznak a gödrök szélén, majd megindulnak sűrű zárt sorokban és ideoda kapkodva szedik össze a vízszinen levő és szabad szemmel is látható mozdulatlan apró halakat. — Nem folytatom tovább a közvetlen tapasztalatból szerzett, reám nézve fölötté ér-

A TISZAVIDÉK TÁRCZÁJA.

A mesterem.

*Só'sem tanított dalra engem
Se fürj, se csalogány,
Abrándos éjjel nem merengtem
Ezüst hold sugarán.*

*Viharzugást, szellőshajtást
Nem lestem el soha,
Csörgő patakra sem figyeltem,
Miképen lejt tova.*

*Erdők árnyán nem hallgatóztam,
Falombja mit susog,
S portadt hősokról mit regélnék
Hajlongó cziprusok.*

*Mi volt hát, a mi dalra hangolt?
— Halvány arcz, méla szem,
S egy rózsaszín, mely az enyémhez
Tapadt szerelmesen . . .*

Fehér Jenő.

Tábornok ur!

— Humoreszk —

A csöndes falucskában, hol a házas élet örömeit oly rövid ideig élvezte, nem volt maradása. Mióta „kedves hitestársa“ — mint

ő mondani szokta — meghalt, annyira szerencsétlennek és elhagyatottnak érezte magát, hogy csak a társaság, a mozgalmas városi élet biztosíthaták számára a feledést.

E czélből jött Kapitány Ida asszony a fővárosba és e kívánsága teljesült is. Hisz oly könnyen lehet itt feledni, a változatos metropolban, ahol élvezet integet minden oldalról.

S azután már az első héten megismerkedett egy derék urral és ez az ismeretség, habár arra — mert özvegyiségére emlékeztette — néha nem is gondolt szívesen, sokszor szórakozást és nem egy pillanatban édes gondolatokat nyújtott. „Ah, mily érzés volna ha én tábornokné volnék! Hogy ő el akar engem venni azt tudom biztosan, hisz szeméből kiolvashatni. Persze, ha tudná, hogy milyen vagyontalanul állok itt . . . de hát csinos vagyok, ő pedig meglehetősen öregnek néz ki, legalább is ötven éves már. Persze biztosan van anyyi, különben hogy vihette volna a tábornokságig. Na . . . csak lássuk mi lesz a dologból.“

Az ajtón kopogtak.

— Szabad!

— Bocsánat, nagyságos asszonyom, hogy bejelentés nélkül léptem be, de —

— Nem tesz semmit Tábornok ur! cselédem éppen most kellett sürgős ügyben elküldeni.

— Ha ő tudná, hogy nekem egyáltalán cselédem nincs — gondolta Ida asszony.

— Tessék helyet foglalni Tábornok ur!

— Én Kraxelhuber Ferencz vagyok, nagyságos Asszonyom!

— Oh én jól megjegyeztem magamnak a nevet — mondotta Ida, miközben arra gondolt, hogy ez a Kraxelhuber nagyon szerelmes lehet a nevébe, hisz tegnapelőtt óta már vagy századszor mondotta.

— Tábornok ur bizonyára sok csatában küzdött már, hgy oly sok kitüntetést hordhat mellén?

— Biz' én nagyságos Asszonyom, már hat csatában voltam,

— S volt már házas Tábornok ur — forsirozta Ida tovább, aki egy részről beszédanyagot akart keresni, mert a tábornok ur nem igen tudott valami új dologra térni, másrészt meg azt a taktikát követte, hogy kevés kérdéssel sokat mondjon.

dekes megfigyelésemet. — Talán egy más alkalommal, ha tetszik a szerkesztőnek.)

De menjünk tovább.

Ebből látható, hogy a Tisza halállományának mint egy 70 százaléka mint pusztul el. A fennmaradt 30 százalékból körül-belül 18—20 százalék a zöldárral és a tavaszi magasabb vízapadással eltűnik. Eltűnik azokkal a nagyobb halakkal, melyek az Alsó-Duna medréből hozzánk elivni feljönnek. (Innen magyarázható meg az, mért fognak ilyenkor halászaink horoggal 80—90 fontos harcsát, 15—20 fontos potykát, 8—10 fontos czompót, minőt a Tiszában máskor oly ritkán lehet fogni. S ezért nem korlátozandó a szabad halászat. Ha mi ki nem fogjuk ez elivott szép halakat, kifogják az Aldunán.) Mint említém fentebb, az itteni szaporulat 18—20 százaléka a magasabb víz apadásával eltűnik. Hová lesznek ezek, csak nem vándorolnak le a Feketetengerbe? Oda nem, habár — mint tudjuk — a halak vándorlók, lemennek az Aldunára. Ez most a kedvencz tartózkodási helye a halaknak. Miért? mert az Alsóduna nincs még szabályozva, gátak közé szorítva. És ez nekünk a bajunk; mert itt a magasabb vízállásnál a halak kimennek a szabadabb területekre s akkor, a midőn a víz apadni kezd, elzárják előlük az utat, ellészázzák a befolyásnál az egyes helyeket s a halak nem juthatnak vissza a folyó Dunába. Itt fogják össze megmérhetlen mennyiségben; innen látják el halakkal az összes dunai államokat, innen jut bőven még Lengyelországnak is, innen hozzák vissza hozzánk a nálunk elivott s általunk tenyésztett halakat — drága pénzért!

No de mindegy! Megalakult a halászati társulat, van benne — mint halljuk — hivatalos, az ügyszőz értő szakember is (?) s mint értesülünk, a haltenyésztést a halászok megrendszabályozásával — paragrafusokkal és határozatokkal — a hálózsemének nagyobb

méretűvé való tételével akarják emelni és fejleszteni.

A halászok télen legalább két hónapra át nem dolgozhatnak a hideg miatt, ezentul a tavaszi és nyári ivás idején szintén 2—3 hónapig kénytelenek lesznek vesztegelni a tilalom miatt. Ugyan miből élnek ezek a szegény emberek. kik a mai szabadgyakorlat mellett is csak úgy képesek megélni, ha részre mennek s a halászatot, mint némi jövedelmet hozó dolgot, csak mintegy mellék foglalkozásul üzik. Mert látjuk azt, hogy — különösen a kis halászok heteken keresztül se fognak annyi halat, minek árából csak kenyeret vegyenek maguknak s könnyen romló szerzősümaik helyett másikat szerezzenek.

Hogy a halak elszaporodjanak, ami 5—6 év alatt megtörténhetik, nem kell ahhoz a mostani hállók szemének nagyobbá tétele sem. Hiszen a ki látta, jól tudja, hogy a halászok a kifogott apró halakat visszaeresztik, az ő érdekük kívánja jobban, mint bárkié.

Nincs szükség a halászat szorítására. A tavaszi áradás alkalmával feljött aldunai halak rengeteg mennyiségű szaporulatot hagynak itt. Csak egyedül és kizárólag arra legyen gondunk, hogy a megmérhetlen számú apró halat ne engedjük a fentjelzett módon elpusztulni s amennyire lehet, gátoljuk meg azt, hogy ezek tőlünk az apadások alkalmával elszökjenek.

De erről más alkalommal.

UJDONSÁGOK.

— **Tisztújító gyűlés.** A függetlenségi 48-as Népkör az elmúlt vasárnap tartotta tisztújító gyűlését saját helyiségében. Faragó Antal nagy-birtokos a függetlenségi kör elnöke nyitotta meg a tisztújító gyűlést; egyben kérte magát elnöki állása alól fölmenteni, mivel sokoldalu elfoglaltsága nem engedte meg, hogy a kör ügyeit vezesse, egyben ígéretet téve arra nézve, hogy mint eddig, úgy a jövőben is mindenkor számíthatnak támogatására. Ez után a jelenlévők korelnöknek egyhangulag Kovács János ügyvédet választották meg, ki is az ülést s a választásokat az alapszabályok szem előlt

tartásával a legnagyobb precizitással vezette. Így a megüresedett elnöki állásra egyhangulag L. Tóth István, I. só alelnökül Kuklics György, II. alelnökül Nagy Pál Imre, pénztárnokul Náfrádi Balázs, jegyzőül Szabados József és Justin Lajos, rendezőül Tari János, könyvtárnokul Góg János, körszolgául pedig Oláh József lettek megválasztva. Rendes választmányi tagokul: Kovács János ügyvéd, Máté József, Horvát Mátás, Szepesi János, Bucsi András, Bakó Kelemen Mátás, Szepesi József, Gulyás Abel, Turi András Pál, Sági József, Turi András László, póttagokul: Dragon Károly, Lajos István, Berkes István és Bertus Bálint választottak meg.

— **Algyői hid.** Az algyői hid kiépítésének ügyében két hírt is vettünk. Az első hír szerint az ez ügyben folyó hó 16-án megtartott helyszíni tárgyalás, melyen Csougrádmegye, Hódmező-Vásárhely és az aradi üzletvezetőség kiküldöttei vettek részt, azt eredményezte volna, hogy az eddigi disztelen és veszedelmes fahid részek teljesen elfognak tűnni. Az építési tervezetet az aradi üzletvezetőség készítette. Ujabb hír szerint igen sok helyről felmerült azon ohaj, hogy ezen hid újkiépítése alkalmával az úgy készíttessék el, hogy amennyiben Szolnoktól Szegedig a Tisza nincs sehoh át-hidalva, ezen új építés akként történjen meg, hogy a hidon, illetve a két oldalán, a kocsik is közlekedhessenek. Ez a tagadhatatlan czélszerű terv az algyői hid építését ismét hosszú időre odázta el.

— **Pénzhamisító banda.** Mult vasárnap nagy szenzációzt keltett Vas Lajos földbir-tokos letartóztatása, ki állítólag egyik tagja volna a szentes-szegedi pénzhamisító bandának. Régebb idő óta figyelemmel kíséri a tiszamenti városokban az idegen emberek mindenlépését a csendőrség. Mintegy év óta nymoz a szeged kerületi csendőrség ez ügyben, mit leginkább egy névtelen följelentésre indított meg. Most, midőn nyomára jöttek a dolognak, Szegeden és Szentesen egymást érik a letartóztatások, de a környéken is több helyt tartóztattak le olyanokat, kiknek becsületéhez eddig szenny nem fért. Mint értesültünk a banda főczukosa Kálmán Gergely rovott multu szentesi lakos, ki már több ízben volt bankóhamisításért büntetve. Kálmánnak tulajdonkép nem is volt állandó lakóhelye, hol Galgócson, hol Szegeden, hol meg Szentesen lakott, de életének nagyobb részét az illavai fegyházban töltötte el. Az eddig folytatott vizsgálatokat a csendőrség nagy titokban folytatja s így pozitív ítéletet nem lehet mondani, szerettük azonban hiúni, hogy Vas Lajos ebben az egész dologban ártatlan. S ha a vizsgálat mégis valamit rá bizonyítana, ő épügy, mint a Szentesen le-

— Nevezzen ön engem egyszerűen Kraxelhubernek nagyságos Asszonyom!

— Tehát Kraxelhuber ur, volt már egyszer házasság?

— Nem! Én szégyenemre ezt a szerencsét nem ismerem még!

— Tá — nem — Kraxelhuber ur, talán nem is vágyakozik ön ezen szerencse után?

— Oh én sokat adnék azért, ha egy csinos nőt bírhatnék, ha egy szerető hitves oldala mellett vándorolhatnék át az élet hosszú útján, ha énekeim egy olyan nőm lenne, mint . . . mint . . . maga, nagyságos Asszonyom.

Mialatt Kraxelhuber eme nyilvánvalóan betanult beszédét elmondotta és kezét mint egy ifju, kék parádés rokkjának ama helyére tette, a honnan az őt nehéz érem csüggött alá, a fiatal özvegy elpirulva állott és a meglehetősen rohamos szerelmi vallomásra mit sem tudott válaszolni.

— Így lép fel kérőkét egy valódi katona — gondolta — semmi teketória, semmi himézés-hámózás, de kevés szóval nem csak az érzelmeit fejezi ki, hanem mindjárt a célhoz is törekszik. De nem is szabad be-
nem csalódnia.

— Tábornok ur, én —

— Kraxelhuber, ha szabad kérem. Oh nevezzen engem Kraxelhubernek, nagyságos Asszonyom.

— Tehát kedves Kraxelhuber ur, megértettem ajánlatát. Csak azt akarom önnek mondani, hogy . . . én sem volnék ellene, de mégis némi ideig közelebből kellene egymást ismerünk. Mert Tábornok ur —

— Az Isten szerelmére ne nevezzen ön engem folytonosan tábornoknak, szólítson ön engem egyszerűen Ferencznek — könnyörgött összetett kezekkel az öreg harczos.

— Oh, annyira még nem vagyunk — viszonzá Kapitányne asszony megzavarodva — azt még nem engedhetem meg magamnak, hogy önt keresztnevéen szólítsam.

— És ha én arra kérem?

— Nem lehet.

— Tehát ön erőnek erejével ki akar engem gunyolni; gunynevet akar adni, mielött házasságra lépneük — szolt szemrehányóan Kraxelhuber.

— Hogyan, gunyolom, ha én önt Tábornok urnak nevezem? A tábornok szó talán gunynev?

Rám nézve igen, — viszonzá Kraxelhuber én ugyanis szolgálatom alatt csupán a káplársáig vittem fel.

— Nos és az ön jelenlegi tábornoki ruhája?

— Ez egyenruhája annak a hadastyánegyletnek, a melynek én tagja vagyok.

Kapitányne asszony elhalványodott és közel állott az elájuláshoz, De mégis összeszedte magát és halkán azt kérdezte:

— S mi Kraxelhuber urnak különben a foglalkozása?

— Városi éjjeli őr vagyok viszonzá büszkén Kraxelhuber.

— Oh ezek a városok! Nincs bennük egyéb, mint csalás és szédelgés — sóhajtá Kapitányne asszony, miután Kraxelhuber eltávozott. — Holnap korán reggel visszatérek falumba, ott legalább az éjjeli őr nem visel tábornoki ruhát.

A. H. után németből szabadon

Almásy Ilonka.

artóztatott földbirtokos, Kálmán furlangják esnek áldozatul Szentéről nyert értesülésként szerint a Héjja Lajos házánál talált gép, nem mint arról el terjedt bankó-prés, de egy közöséges festéktörő készülék volt; találtak azonban Héjja házánál az ágy szalmában lemezeket, melyeken a százas bankónak nagyon is hű képe van meg. A környéken letartóztatottakat, mind Hmezó-vásárhelyre szállították.

— **Esküdtbírósg életbeletetésése.** A büvádi perrendtartás életbeletetésével egy nagy fontosságu intézmény fog meghonosadni hazánkban, a mely a polgárokat feljogosítja arra, hogy polgártársaik legsúlyosabb büncselekményei fölött ítéljenek; ez az esküdtbírósgok intézménye. Az esküdtszék 12 polgárból áll, kiket az évi lajstromból a törvénysek sorsol ki.

— **Esküvő.** Forgó Mátyás helybeli fiatal földbírtokos február hó 7 én tartja esküvőjét Forgó Erzsikével, Forgó György szeretetre méltó leányával. Tartós boldogságot kívánunk a szép, fiatal páruak.

— **Vydra.** Föfelé igyekezett a Tisza vizen s fejét magasra emelve szelte a locsogó hullámokat az elmúlt péntek reggelén egy teljes nagyságban kifejlődött vízi vydra. A hajóhídtól azonban észrevették a vidékünkön ritka vízi állatot s Tary Mihály hídfelügyelő egy jól célzott lövéssel, mely fején keresztül találta az állatot, agyonlőtte. A ritka állatnak igen sok szemléelője akadt a nap folyamán, miguem az állat bőrere vevő akadt.

— **Börtönben meghalt méregkerőnő.** A vásárhegyi híres méregkeverő egy tagja elhalt. M. Nosztrán, Turi Mihálné édes anyját és nőtestvérét küldte egy kis méreggel a másvilágra, miért is őt a szegedi kir. törvénysek közteli általi halálra ítélte, mely ítéletet a kuria élethossziglani fegyházra változtatta. Varga Lídia betegségben halt el és két gyermeke maradt.

— **Állásától felfüggesztve.** Veszélovsky László közs. s. jegyző — amiért az egyik alispáni felhívásra sem volt hajlandó a tisztviselők nyugdíjintézetek tagjává lenni — az alispán egyik végzésével állásától felfüggesztette s ellene fegyelmi eljárást rendelt el melynek tartamára fizetése felére redukálta. A fegyelmi ügy vezetésével Mátyffy Kálmán f. szolgab. rőt bízta meg az alispán. Hogy mily intencziók vezeték az alispánt ezen fegyelmi vizsgálai elrendelésénél azt nem tudjuk, de mindazok, kik tisztában vannak a tisztviselők nyugdíjintézetének szabályaival, azok előtt nevétségessnek tűnik fel az alispán ezen eljárásával, hol a legelősebben látó szem sem lát egyebet, mint megokolatlan erőlködést.

— **A mezőhegyesi ménes marad.** Utóbbi értesülések szerint a mezőhegyesi ménes nem kerül felosztásra. Mivel a milliókra menő beruházásokat nem is lehetne értékesíteni és így a felosztás óriási anyagi veszteséggel járna. A mezőhegyesi magyar kir. ménes birtok csak a közelmúltban vitte anyyira, hogy pompás lovaiak száma meghaladja az 1100 darabot. A hir onnan származott, hogy a D' Orze által a földművelési miniszteriumtól össze vásárolt közel 400 drb. egy éves méncsikót, most már nem Mező negyesre, hanem Gődöllőre szállítják nevélesre, mivel azoknak sem származását, sem egészségi állapotát ellenőrizni nem lehetett. Ezt a 400 darabból álló csikó ménest tehát a gödöllői korona uradalomban helyezik el, a hol nagyon alkalmas a talaj nevelésükre.

— **A pinzeze titkai.** Hangzatos cím, melynek át-olvasása után bizonyára lesznek olyanok, kik a címörök mögött nagyobb pénzhamisító banda elfo-átását, vagy kötetekre menő érdekfeszítő regényt vének látni. Csalódni tetszik, a miről én irni akarok e helyt az egész más s nem is igen felel meg a címnek, mely már közszájon forog s így titkot nem képez s így a hangzatos cím nem tudható be másnak, mint hogy érdeklődést kívánok kelteni, tekintve pedig, hogy soraimban pinzezeről van szó, azt hiszem, hogy az érdeklődést könnyű lesz előidézni. De hogy a pinzezehez visszatérjek, előbb egyet-mást kell hogy elmondjak: W. is L. is szép tüzről pattant fiatal neje volt. Egy udvarban laktak hitsorsosok is voltak, mégis mindig hadilábon álltak egymással. A perpatvarkodásra az asszonyok öntötték az olajat s asszonyi furlanggal szítva férjeiket egymás ellen. Mig végre mikor már türelmetlenné váltak az állapotok, W. dühtől szikrázó szemekkel rontott az állapotok, L. cselédjére s azt úgy intette szájának befogására, hogy orrocskája oly formájúra puffadt, mint azon bizonyos pinzezei tárgy, mely állítása szerint W. neje rendeltetésétől eltérő czélokra is használt. Hogy pedig a pinzezei furcsaságok a járásbírósg által lettek tárgyalva a za hőstérjre nézve sajnálatos csupán, kit a nevezett bírósg kezének hasz-

náláért 2 napi elzárásra és 40 korona megfizetésére ítelt. Az ítélet sértett enyhének, vádolt pedig súlyosnak találta s így mindketten felebbezték.

— **A szegedi baromfi-kiállítás czélja.** A Gazdasági Egyesületek Országos Szövetsége által f. év szeptember havában Szegeden rendezendő I. Országos Mezőgazdasági Kiállítás keretében egy gazdasági és sport-baromfi-kiállítás is fog tartatni. Célja ezen kiállításnak: első sorban a hazai jellegű, azaz ugynevezett magyar baromfiakat; másodsorban külföldről importált s gazdasági szempontból jónak talált faj-baromfiakat által nyert keresztezési eredményeket, valamint az itthon tiszt a vérben tenyésztett és gazdaságilag értékes külföldi fajták tenyésztését ugyancsak nagyobb csoportokban bemutatni. De czélja ezen tervbe veit — s miként címe is mutatja: — gazdasági és sport-baromfi-kiállításnak az is, hogy a gazdasági baromfitenyésztők és a sportbaromfi azaz kedvtelésből tenyésztők működése közötti feltűnő különbség lehetőleg elsimíttassék az által, hogy a sporttenyésztők is azon baromfi fajták tenyésztésére rábírassanak, melyekkel a közöséges baromfiakat nemesíteni s hazánk baromfi köztenyésztését egységes irányba terelni lehet. A gazdasági és sport-baromfitenyésztők között ma még igen nagy a különbség s közérdek szempontjából kívánatos, hogy jövőben ezen állattenyésztés-ágazatban ezen különbség által a köztenyésztésben követendő összhang minél kevésbé zavartassék. A baromfi köztenyésztési országos irány minél szélesebb körben való ismertetése kívánatos s a szegedi kiállításon a baromfi-kiállítás elsősorban s legfőképen az országos irányt szemlélhetőleg is bemutatni lenne hivatva. A gazdasági és a sport-baromfitenyésztők tenyésztése eddig egy egységes irány felé vezetve nem volt s ennek sajnos eredménye az lett, hogy az ország baromfitenyésztői fűhöz fához kapcsolódtak s derűre-borura tenyésztették a legkülönbébb czifra, de legtöbbször értéketelen s drága pénzeért vásárolt baromfi fajtákat, aminek leggyakrabban az a sajnálatos következménye lett, hogy a tenyésztő a sok balsiker következtében a baromfitenyésztéstől teljesen elvette kedvét. Ha egy évtizeddel ezelőtt határozott volna el az, hogy az ország baromfi-tenyésztésén gyorsan és eredményesen csak úgy lehet javítani, ha életbeletettük azon módot, amelylyel az állattenyésztés más ágazataiban már eddig is oly fényes eredményt értünk el s ha egy évtizeddel ezelőtt közüdtettétett volna, hogy a tenyésztésre használandó himemű baromfiak jól megválasztassanak és a kis testű hazai baromfi állomány testének megnagyobbítására nagyobb testű faj baromfiak használtassanak, hol állna ma baromfi tenyésztésünk. Hogy mindez elérhető lehessen, a fentjelzett különbséget meg kell ismertetni a tenyésztőkkel, mert csak akkor remélhető, hogy egy gazdasági, mint a sporttenyésztő egy irányt fog követni, aminek következménye az lenne, hogy egy idő múlva baromfi-köztenyésztésünk egységessé válna. A baromfi kiállítás ügyében mindennemű felvilágosítással szívesen szolgál Hreblay Emil m. kir. állattenyésztési felügyelő, baromfi-kiállítási csoportbiztos; Budapest, földmívelésügyi miniszterium.

— **A hálás Bismarck.** Herbert gróf me-nyegzője alkalmából Sárkány Arnold, az Esterházy féle cognacgyár vezérigazgatója Bismarck hercegnek (kinek egy tanulmányút alkalmával néhány évvel ezelőtt bemutatott) legjobb cognacjából 12 palackkal Kissingenbe rövid üdvözlő levél kíséretében, kérve azok szívés elfogadását. A herceg visszaemlékezett a figyelmes igazgatóra, kinek alábbi szavakban irt köszönetet Varzinból: „Tisztelt Uram! A szívélyes sorok kíséretében Kissingenbe küldött cognacot időközben megízleltem és oly kiváló minőségűnek találtam, mely növekvő koraal a tökély színvonalán fog állani. — Kérem önt, fogadja kedves megemlékezéseért és szíves soráért meleg köszönetemet. v. Bismarck“ s. k. A vaskancellár tehát, a ki „vérrel vassal alapította meg Nagynémetországot, egy magyar iparvállalat vezetőjével szemben oly szeretetreméltó hangot használt, melynél udvariasabb, a legcsiszoltabb fracziától sem telltet volna.

— **Müdohány.** A borgyártásnak e siralmasan záruló századában a dohányélvezet volt az egyedüli,

mely a férfi lelkét megnyugváással töltötte el. A nikotint eddig nem hamisította senki, ha a trafik intézménye zománccát kissé lepattogtatta is, ha nem is kaptuk szízen, mint nagyobb pipájú eleink, de a kémia nem rontotta el erejét, zamátját. Fájdalom ez a megnyugvás is inogni kezd, mert mint az amerikai újságokban olvassuk, Efros Károly new-versei lakos oly anyagot talált fel, mely a dohányt tökéletesen pótolja s a melynek előállítását tiszerte olcsóbb, mint a természetett dohányt. Efros ur már ki is vette szabadalmát ördögös találmány ra s így el lehetünk rá készülv, hogy nemokára kávélházaink müdohányfüsttel fognak megtelezni. Nagyon kívánatos lenne, ha Efros ur egy paraliol találmányával: egy mütdővel is megajándékozna a kávélházi publikumot.

Selyem damaszt 75 krtól

14 ftt 65 krig méterenként — valamint fekete, fehér és színes „Henneberg selyem“ 45 krtól 14 ftt 65 krig méterenként, — a legdivatosabb szövés, szín és mintázatban Privát-fogyasztóknak postabér es vámentesen valamint házhoz szállítva, — mintákat pedig postafordultával küldenek.

Henneberg G. selyemgyári (cs. és k. udvari szállió) Zürichben.

— Magyar levelezés. Svájcba kétszeres levélbelyeg ragasztandó. —

CSARNOK.

Azt mondják . . .

*Azt mondják lump vagyok,
De nem merem hinni;
Pedig minden jó családban . . .
Szokott egy lump lenni.*

*Kinyitott a rózsá,
Lehullott levele.
Irigy világ, gonosz világ, —
Mit törödsz te vele !!*

*Ha lumpnak születtem,
Mit tehetek róla.
Hej! mert ez a gonosz világ, —
Nem érdemes jobbra.*

*Csak egy van benne jó,
Az én kedves rózsám,
A ki lumpóságom mellett is —
Örökké hű hozzám.*

Kabók Károly.

Phöeos.

— Rege —

Szinegh Ilonától.

(Folytatás és vége.)

A legszebb utról egy gyönyörű fiatal lány közeledett felé s mélyen meghajtvva magát előtte így szölt:

— Üdvözölve légy országomban királyom, boldog a föld melyre lépsz s boldog vagyok én, nyomorult szolgáló, hogy téged hazádba vezérlehetek, ki szép vagy, mint a nap s a halhatatlanokhoz hasonlatsz.

Phöeost elkábította a hízlgő beszéd s késnek nyilatkozott a lányka vezetését elfogadni, midőn hirtelen előbe lépett egy agg koldusnő s kampós botjával fenyegetőve kiabált: Esztelen ifju! ezen ut romlásodra vezet, térj vissza, mig nem késő! „Eh!“ kiáltott megvetősen Phöeos „koldus fecsegésre nem hallok.“ Pedig ha látta volna azt a pillantást, melyet a leány szép komoly szemeiből rávetett . . . De csak a hízlgő szavakra emlékezett s könnyelműen elindult azon az uton, a melyről a visszatérés lehetetlen. Az ut mindinkább tekervényesebb lett s számtalan utvesztőn keresztül, egy kastély elé értek, a melynek visszataszító külseje egy csöppet sem csábította az ifjut a belépésre. A fellegekre nyúló kapu fekete márványból volt, körülötte vad kinézésű alakok sürögtek s a fü egész piros volt a friss vércsöppektől. „Lépj be!“ hangzott újra a hízlgő hang, „őseid palotájába, hol néped alig várja, hogy szeretett királyát láthassa.“

Phöeos engedett a kérésnek s amint becsapódott mögötte az ajtó, fegyveres szolgák rohantak rá s egy ütessel elkábították, megkötözték őt, mialatt Neptun gyermekeinek gunyos kacagásától hangzott vissza a boltozat. Amikor fölébredt Phöeos, szívét heves fájdalom fogta el, nem az fájt neki, hogy a trón helyett fogságba jutott, hanem az a

tudat, hogy megérdemelte engedetlensége által. Börtönajtajának nyikorgása zavarta meg s a betódló világosság fényénél vezetőjének, ki őt törbe csalta, gyönyörű alakját pillantotta meg, kinek nemes vonásairól őszinte részvét és bánat sugárzott le. „Bocsás meg!” mondá „hogy én voltam szerencsétlenséged okozója, de nem tehettem másként. Nevem Hájua, legfjatalabb lánya vagyok Neptunnak. Öten vagyunk testvérek s minden nap egyik údvérem ment ki az utra örködni, hogy téged tényleg vezethessük. Nem adhattam kint tudodra a veszélyt, mert dajkám, mint szellő kísért és vigyázott szavamra. De én jóva akarom tenni hibámat, még ma este, mikor a hold feljő, szabad leszel, bár tudom, hogy atyám a tartarusba taszít.”

— Az nem fog megtörténni. Jöjj velem! Jól van s most feloldom biliuceid s nesztelen eltávozunk.

A menekülés sikerült s úgy látszik Fortuna istennő újra pártfogásába vette Phéost, mert a szép Hájualtal eljutott hazájába, hol elfoglalva trónját, pár évet boldogan töltött, melyet csak hajnai korai halála zavart meg.

Phéos szenvedélyesen szerette hazáját. Éles tekintete hamar észre vette a viszonyok közt lappangó veszélyt, látta mint indul sülyedésnek az istenek tisztelete s szivéből akart rajta segíteni. Ekkor elhatározta, hogy az ország büneiért életét az Istennek tetszése szerint egy pusztaban fogja eltölteni, hol templomot épít atyjának. Elbucsuzott alattvalóitól s jó fegyverének kíséretében utra kelt. Nehány napi gyalogolás után egy kopár hegyvidékre ért, hol az éhség kezdte gyötörni, midőn egy sast pillantott meg, mely Prometheus májával karmai között, egy sziklacsucra telepedett.

Az éhes ember bátorságával a sasra nyilat küldött mely a szent madár szárnyát megsebezvén, zsákmányának elbocsátására kényszeríté, melybe Phéos mohón beleharapolt. Mikor néhány falatot lenyelt, szeméi lecsukódtak, teste nehéz könnyű lett, föl szállt a magasba s midőn felpillantott, az Olympuson, Zeus trónja előtt találta magát, körülvéve haragos Istenekkel, kik fényegőtlően nézték őt.

— Atyám! — kiáltott ő átkarolva a halhatatlan térdet — nem távozom addig az Olympról, míg kéréssem nem teljesítet.

— Vakmerő! mondá Zeus, karját kinyújtva villámai után s talán agyonajította volna őt, ha atyai szivét meg nem indítja Phéos halvány arca — mit kívánsz? — tevé szavaihoz enyhébben.

Pár cseppet a halhatatlanok véréből, hogy tudjam hazám sorsát.

Zeus ugra szörnű haragra jött s elakartá taszítani Phéost ki azonban szorosan fogó tétét s mialatt halhatatlan atyjával viaskodott, folyton így könyörgött:

— Atyám, hallgass meg, ne tagadd meg kéréssem!

Legyen meg! — szólt végre Zeus s átadott egy kristály szelenczét, melybe halhatatlan véréből pár cseppet eresztett — térj vissza a földre! — Amint kimondta e szavakat Phéos behunyva szemét, szédítő sebességgel haladt a föld felé s nagy csodálkozására az Ikaurus völgyében találta magát anyja sírjánál.

Pár perczig könnyezve állt ott, aztán gyorsan felszakitva a kristály szelenczét felszívta annak nagyértékű cseppét s rögtön álom borult pilláira. Borzasztó volt a mit látott. Amint álmában elrepült lelke szerett hazája fölött, látta, mint változnak át a nagy városok romokká. látta a térségeket hullákkal borítva s a folyókat pirosani honfittársai véréből s végre látta hazája szabadságát végleg kialudni s ez a tudat elviselhetetlen volt szivének, melynek minden dobbanása hazája jólétéért vert. Erővel szakította ki magát az álom hatalmából s karjait az ég felé emelve s halva rogyott össze, Zeus nem engedte át fiát Hadesnek.

Nagy fekete felhő ereszkedett holttetére s felvitte őt Zeushoz hol megiszatlván minden földi salaktól, egyedül lángoló hazaszeretetét őrizve meg az Istennek halhatatlanságában osztozkodott s azon ígéretet nyerte atyjától, hogy eljön az idő midőn, mint szabító térhet vissza honfittársaihoz.

Phéos álma beteljesedett. A görög nép, a műveltség bölcsője elvesztette szabadságát, de e régi valláshoz szító köznép közt most is él a hit, hogy mikor Phéos eljön újra szabad lesz a levegő, szabad a föld, szabad a szív s a görög polgár büszkén fogja legetteti sas tekintetét hazájának szabad térségein, hol az uralkodó zsarnokot egyedül a költészet s az annyi csodás és hatalmas vonásban bővelkedő mythologia fogja képviselni. —

Nyilatkozat.

(E rovatban közölték nem vállal felelősséget a Szerkesztőség.)

E hó 5-én a Dévai-féle kávéházban Rosenberg Ede ellenem sértő kifejezéseket használt, melyre csupán azt válaszoltam, hogy az olyan ember kit már több ízben nyilvánosan felpozítottak, s azért elégtételt nem vett, engem nem sérthet; de tettlegességére nem került közöttünk.

Midőnt pedig Rosenberg Ede többek előtt úgy nyilatkozott, hogy ezen alkalommal engem felpozított, kijelentem — hivatkozva a fentnevezett kávéházban jelen volt számos vendégre, hogy Rosenberg Ede ezen állítása légből kapott hazugság.

Csongrád. 1899. január hó 27.

Szendről László.

vh. 32 szám. 1899.

Arverési hirdmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. § a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a csongrádi kir. járásbíróság 1899. évi V. 5/1. számú végzése következtében dr. Szarka Mihály ügyvéd által képviselt Rosenberg Ede és csatlakozott társai javára Spitzer Zsigmond ellen 256 frt 90 kr. s jár. erejéig, 1899. évi január hó 4 én foganatosított biztosítási és kielégítési végrehajtás útján le és felül foglalt és 574 frt 88 kr-ra becsült következő ingóságok, u. m. bolti áru cikkek, bolti állványok és berendezések, nyilvános árverésen eladtnak.

Mely árverésnek a csongrádi kir. járásbíróság 1899-ik évi V. 5/2. számú végzése folytán 256 frt 90 kr. tökétkövetelés ennek 1899. évi január hó 4 napjától járó 5% kamatai, 1/3% váltó díj és eddig összesen 33 frt 35 kr-ban bírónilag már megállapított költségek erejéig Csongrádon Szarvas utca 12. számú lakásnak bolti helyiségében leendő eszközésére 1899. évi február hó 1-ső napjának déli előtti 9 órája határidőül kitzetetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t. cz. 107. és 108. § a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az előtérvezendő ingóságokat mások is le és felül foglaltatják s azokra kielégítési jogot nyertek volna. ezen árverés az 1881. évi LX. t. cz. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Csongrádon, 1899. évi január hó 22. napján.

R. Papp István

kir. bírósági végrehajtó.

Amerikai zsebórák

Jótállással, hogy a nickel színét nem változtatja, szerkezete pontosab és jobb mint a legdrágábbakké.

Ára darabonként 3 forint

Jótállás mellett, míg a készlet tart. Hozzá ezüstös óraláncz 60 krajczár.

önberetvaló készülék

Fox, valódi solingeni gyártmány sok kiállításán kitüntetve, gyakorlatias nem kell. Megvágás kizárva. Tiszta és kényelmes munka. Bőrbetegségtől megment. Tartós és pénzmeztakarító.

Darabja 3 forint

A penge *** csillagos aczélból és a többi részei alpaccából vannak.

Egy külön penge hozzá 1 forint.

Megrendelhető:

POLLÁK SÁNDOR főbizományosnál

BUDAPEST, V. ker., Kálmán-utca 17.

Gyűjtőknek 5 drb. után egy ingyen küldetik.

Ingyen szederfa csemete.

A földmivelésügyi m. kir. Ministerium országos selymentenyészési felügyelősege bárkinek ingyen ad 2—3 éves magági szederfa csemetét. Városok, községek, néptanítók szállítást nem fizetnek; ellenben magán felek a szállítási költséget viselik.

Megrendelésnél: vármegye, utolsó posta, vasut, esetleg hajóállomás pontosan bejelentendő.

Ha a csemeteket magas törzsű fakká neveljük, úgy egy katasztrális holdnyi faiskolába 7200 csemete helyezhető el oly formán, hogy a sorok egymástól egy meter, a sorokban a csemetek 80 centimeter távolságra álljanak.

Sövény alakításnál egy folyó méterre 3 darab, egy folyó öltre 6 darab csemetét számítunk.

Kik csemetét akarnak, ezt s ürgösen jelentsék be.

A földmivelésügyi m. kir. Ministerium országos selymentenyészési felügyelősege Szegzárdon, Tolna-megye.

Legtökéletesebb arcztisztító és szépitő szer:

Akárcia arcz créme 1 frt.

Akárcia szappan 50 kr.

Évtizedek óta nagy sikerrel használtatik csúz és kőszvény ellen a

REPARATOR

A Szt.-Rökus kórházban 136 eset közül 129 esetben teljes gyógyulást idézett elő.

Nagy tüveg 1 frt, kis tüveg 50 kr.

Köhögés és rekedtség ellen

páratlan szer a rendkívül kellemes ízű és teljesen ártalmatlan szerekből. m. hársfavirág, hársfaméz és czukorból készült

Hársfaméz-czukorkák,

melyeknek doboza 25 kr.

Ezen szerek utánzatok ellen törvényesen védve vannak.

Főraktár: KRIEGER GYÖRGY

Korona-gyógyszertára, Budapest, VIII. Kalvin-tér.

Kaphatók a gyógyszertárakban.